

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/54/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3516204586
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3516204586.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci žalobcu: G., proti žalovanému: N., právne zastúpenému: N., o zaplatenie 1.614,29 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 9. januára 2019, č.k. 7C/240/2016-57, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** tomuto súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom, súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovaný je povinný žalobcovi zaplatiť 1.614,29 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.614,29 eur od 31.03.2016 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že žalobca má tiež nárok na náhrada trov konania vo výške 100 %.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa svojou žalobou došlou súdu dňa 30.05.2016 domáhal od žalovaného zaplatenia sumy vo výške 1.614,29 eur titulom bezdôvodného obohatenia dôvodiac tým, že žalovanému ako poškodenému poskytol z garančného fondu poistné plnenie vo výške 4.842,89 eur, keďže V. Y., ktorý nehodu spôsobil nemal uzatvorené v čase nehody PZP, avšak rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 4C/108/2013 zo dňa 19.01.2016 bol V. Y., nar. XX.XX.XXXX, zaviazaný zaplatiť žalobcovi len sumu 3.228,60 eur s príslušenstvom a vo zvyšnej časti, t. j. vo výške 1.614,29 eur bol nárok žalobcu zamietnutý s poukazom na Rozsudok Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 1T/176/2009 zo dňa 06.06.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 11.12.2013 s odôvodnením, že poškodený N. Y. spoluzavinil dopravnú nehodu, na základe čoho žalobca listom zo dňa 12.04.2016 vyzval poškodeného (žalovaného), aby vrátil bezdôvodné obohatenie vo výške 1.614,29 eur, čo tento neurobil. Žalovaný sa k žalobe vyjadril prostredníctvom odporu proti vydanému platobnému rozkazu, v ktorom namietal, že nie je pravda, že žalobca mu poskytol plnenie vo výške 4.829,89 eur, ale iba vo výške 3.846,57 eur, a to dňa 17.07.2010 ako vyplýva z Oznámenia o poukázaní odškodnenia zo dňa 04.06.2012. Tiež vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku tvrdiac, že žaloba bola podaná po uplynutí premlčacej lehoty, ktorá začala plynúť odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať prvý raz. K plneniu podľa žalobcu malo dôjsť v roku 2010 a žaloba bola podaná v máji roku 2016.

3. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia ďalej vyplýva, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v spise sa nachádzajúcimi listinnými dokladmi, z ktorých zistil, že dňa 09.11.2008 došlo k dopravnej kolízii medzi N. Y. a V. Y. a keďže motorové vozidlo V. Y. nebolo povinne zmluvne poistené, žalobca poskytol dňa 25.08.2010 z garančného fondu poškodenému poistné plnenie vo výške 4.842,89 eur cez poisťovňu Y. (išlo o výplatu náhrady škody za bolesť vo výške 3.832,- eur a náhradu ušlej mzdy vo výške 1.010,89 eur), na základe ktorej skutočnosti sa žalobca v konaní vedenom na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 4C/108/2013 domáhal od V. Y. titulom náhrady toho, čo

bolo vyplatené poškodenému (žalovanému) z garančného fondu, t. j. sumy vo výške 4.842,89 eur. Rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 4C/108/2013-205- zo dňa 19.01.2016 však súd rozhodol tak, že výrokom I. zaviazal žalovaného iba na úhradu sumy vo výške 3.228,60 eur s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 3.228,60 eur od 08.10.2010 do zaplatenia a výrokom II. žalobu vo zvyšnej časti zamietol. Súd vyhodnotil účasť poškodeného na dopravnej nehode v rozsahu 1/3 zavinenia s tým, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť náhradu škody v rozsahu 2/3 uplatnenej sumy, čo je suma 3.228,60 eur, odkazujúc na odôvodnenie Rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 1T/176/2009-400- zo dňa 06.06.2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 23To/110/2013-422- zo dňa 11.12.2013.

4. Na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ust. § 451 ods. 1, 2, § 456, § 517 ods. 2, § 100 ods. 1, 2, § 107 ods. 1, 2 Obč. zákonníka, s odkazom na ktoré dospel k záveru o dôvodnosti podanej žaloby. V konaní mal na základe výpisu z účtu žalobcu za preukázané, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu, keď mu bolo z garančného fondu vyplatené poistné plnenie spolu vo výške 4.842,89 eur a až následne, keď si tento nárok uplatnil žalobca voči V. Y., Okresný súd Nové Mesto nad Váhom rozsudkom č. k. 4C/108/2013-205- zo dňa 19.11.2016 konštatoval, že V. Y. je zodpovedný za dopravnú nehodu v 2/3 zavinenia a poškodený v tomto prípade žalovaný je zodpovedný za dopravnú nehodu v 1/3 a preto priznal žalobcovi nárok voči V. Y. iba vo výške 3.228,60 eur. Podľa názoru súdu týmto rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zároveň odpadol právny dôvod na základe ktorého došlo k majetkovému plneniu v prospech žalovaného. Subjektívna premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr, než objektívna premlčacia doba. Žalobca sa až z rozsudku súdu pod spisovou značkou 4C/108/2013-205- zo dňa 19.11.2016, dozvedel, že žalovaný zavinil dopravnú nehodu v pomere 1/3 a teda, že žalobca uhradil žalovanému viac, ako bol povinný; od tohto dňa sa preto počíta plynutie premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia. S poukazom na § 107 ods. 1 a 2 OZ subjektívna premlčacia doba uplynula až dňa 19. 11. 2018 a objektívna trojročná premlčacia doba uplynie až dňa 19.11.2019, vzhľadom na čo nemohol prihliadnuť na námietku premlčania vznesenú žalovaným v jeho písomnom vyjadrení a žalobe žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.614,29 eur v celom rozsahu vyhovel. Pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal z ustanovenia § 262 ods. 1, ods. 2, § 255 ods. 1 CSP.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu, navrhujúc odvolaciemu súdu jeho zmenu tak, že žalobu zamietne v plnom rozsahu. Uplatňujúc dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové a právne závery) a vychádzajúc z obsahu odvolania, tiež dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie) namietal, že súd prvej inštancie nesprávne kvalifikoval dôvod bezdôvodného obohatenia a s tým súvisiaci počiatok a plynutie premlčacej doby. Súd prvej inštancie ustálil, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil, keďže prevzal plnenie z právneho dôvodu, ktorý neskôr odpadol. V napadnutom rozhodnutí však neuvádza, na základe akého právneho dôvodu mal žalobca v roku 2010 plniť. V zmysle ním prijatého právneho posúdenia by muselo ísť o prípad, keď právny dôvod v okamihu poskytnutia plnenia existoval, ale následne v dôsledku ďalšej právnej skutočnosti stratil svoje právne účinky. Žalovaný má za to, že ak by aj vôbec na strane žalovaného mohlo vzniknúť bezdôvodné obohatenie, tak výlučne z dôvodu, že by išlo o plnenie poskytnuté bez právneho dôvodu, ktorý názor zakladal na tom, že žalobca v roku 2010 mal z poisteného garančného fondu poškodenému prostredníctvom poisťovne Y. poskytnúť poistné plnenie v súlade s § 24 ods. 2 písm. b/ zák. č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, pričom v čase plnenia sa nevedelo, kto je osoba zodpovedná za škodu, keďže nebolo právoplatne skončené trestné konanie, ktoré sa mohlo skončiť tiež oslobodzujúcim rozhodnutím, teda až do právoplatného rozhodnutia súdu nebolo možné predpokladať vinu, resp. prezumpciu nevinu, a teda žalobca plnil bez právneho dôvodu, s čím súvisí žalovaným namietané nesprávne právne posúdenie uplatneného nároku. Právny dôvod plnenia spočíval v hmotnom práve. Rozsudok Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 4C/108/2013-205 zo dňa 19.11.2016, ktorý súd kvalifikoval ako rozhodnutie, ktoré spôsobilo odpadnutie právneho dôvodu, na základe ktorého malo dôjsť k majetkovému plneniu v prospech žalovaného, nespôsobuje odpadnutie právneho dôvodu. Žalobca mal poskytnúť žalovanému plnenie v čase, keď ešte nebola v trestnoprávnej rovine právoplatne uznaná vina V. Y.. Aj samotný rozsudok OS Nové Mesto nad Váhom č.k. 4C/108/2013 vychádza zo záverov právoplatne skončeného trestného konania, logicky rozhodujúc až po právoplatnom skončení trestnej veci. Žalobca teda plnil predčasne a bez právneho

dôvodu, s čím súvisí aj nesprávne stanovenie počiatku, plynutia a uplynutia premičacej doby súdom prvej inštancie, čo samozrejme malo za následok aj nesprávnosť výrokovej časti rozhodnutia. Súd tiež nesprávne posúdil pasívnu legitímáciu žalovaného, a to z dôvodu, že pokiaľ bezdôvodné obohatenie vzniklo z dôvodu, že právny dôvod, na základe ktorého bolo poskytnuté plnenie odpadol, tak pasívne legitimovaným podľa jeho názoru nemohol byť žalovaný N. Y., ale poisťovňa Y., ktorej žalobca poskytol plnenie. Má za to, že to platí aj pre prípad, keď ide o bezdôvodné obohatenie bez právneho dôvodu. Stotožňuje sa s tým, že pri bezdôvodnom obohatení získanom plnením z právneho dôvodu, ktorý neskôr odpadol, sa začiatok objektívnej premičacej doby viaže na okamih odpadnutia právneho dôvodu, na základe ktorého došlo k plneniu, keďže však podľa jeho názoru v posudzovanej veci ide o bezdôvodné obohatenie získané plnením bez právneho dôvodu, začiatok objektívnej premičacej doby sa viaže na poskytnutie plnenia a nárok žalobcu je potom premičaný, čo nemohlo mať za následok iné, ako zamietajúce rozhodnutie. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu tvrdiac, že mu bolo z garančného fondu vyplatené poistné plnenie spolu vo výške 4.842,89 eur, s ktorým zistením súdu prvej inštancie nesúhlasí. Ako už uvádzal pred rozhodnutím súdu prvej inštancie, žalovaný neobdržal finančnú sumu vo výške 4.842,89 eur, na podporu čoho predložil oznámenie o poukázaní odškodnenia zo dňa 04.06.2012, s ktorou skutočnosťou sa súd vôbec nevysporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia, a preto rozhodnutie navyše považuje za nepreskúmateľné. Z výpisu z účtu predloženého žalobcom vyplýva len jediná skutočnosť, a to tá, že dňa 25.08.2018 poskytol Y. spolu sumu 5.327,18 eur na základe dvoch prevodov zakrúžkovaných žalobcom, čo však nepreukazuje, ako tieto súviseli s prípadom poskytnutia poisteného plnenia z garančného fondu na účely odškodnenia žalovaného. Rovnako nebolo preukázané, že by poisťovňa Y. vyplatila uvedenú sumu žalovanému (napríklad výpisom z účtu) a navyše to žalovaný od počiatku popiera. Súd prvej inštancie si nepripojil súdny spis sp.zn. 7C/240/2016. V konaní nebolo preukázané, že by žalobca poskytol žalovanému poistné plnenie z garančného fondu, a preto s poukazom na spornosť tvrdení bolo namieste, aby súd prvej inštancie vo veci nariadil pojednávanie, čo však neurobil a sporné veci tak neboli konfrontované. Súd prvej inštancie rozhodol bez nariadenia pojednávania, čo bol postup nesprávny s poukazom na viaceré sporné tvrdenia vyplývajúce z podaní sporových strán. Navyše súd sa v odôvodnení nevysporiadal aj s ďalšou skutočnosťou. Žalovaný v konaní predložil už spomínané oznámenie o preukázaní odškodnenia vydané spoločnosťou D., ktorú žalovaný poveril vybavením odškodnenia. V tomto oznámení sa uvádza, že „v zmysle príkaznej zmluvy podpísanej dňa 25.02.2010 sme Vám poukázali odškodnenie dňa 16.07.2010 v celkovej sume 3.846,57 eur... o čom sme Vás informovali listom zo dňa 16.07.2010“. Z uvedeného podľa názoru žalovaného vyplýva, že žalovanému bolo vyplatené odškodnenie vo výške 3.846,57 eur, čo je však ale podstatné už dňa 16.07.2010, t.j. viac ako o mesiac skôr a v inej výške, než žalobca tvrdí a preukazuje ním predloženým výpisom z účtu, ktorým mal poslať peniaze dňa 25.08.2010 prevodom, avšak nie žalovanému, ale na účet poisťovne Y.. Súd prvej inštancie nekriticky prevzal skutkové závery z konania vedeného pred OS Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 4C/108/2013 a v ďalšom sa skutkovým stavom nezaoberal, neprihliadal na dôkazy predložené žalovaným, nevysporiadal sa ani so spornými skutočnosťami plynúcimi z vyjadrení strán.

6. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že súhlasí s rozsudkom súdu prvej inštancie, ako aj s jeho odôvodnením a navrhuje, aby odvolací súd odvolanie posúdil ako nedôvodné, vecne nesprávne a napadnutý rozsudok v plnom rozsahu potvrdil.

7. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 CSP, že spíňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

8. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP). Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario).

9. V posudzovanej veci sa žalobca v zmysle ním formulovaného žalobného návrhu domáhal nároku na zaplatenie sumy 1.614,29 eur s prísl. zo strany žalovaného právne kvalifikujúc svoj nárok ako bezdôvodné obohatenie.

10. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že súd prvej inštancie o nároku žalobcu rozhodol tak, že dňa 05.09.2016 pod č.k. 7C/240/2016-29 vydal platobný rozkaz, ktorým zaviazal žalovaného k povinnosti do 15 dní odo dňa jeho doručenia zaplatiť žalobcovi nárokovanú sumu, t.j. 1.614,29 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z tejto sumy od 31.03.2016 do zaplattenia a tiež ho zaviazal nahradiť žalobcovi trovy konania.

11. Ako ďalej vyplýva z obsahu spisového materiálu, žalovaný v zákonom stanovenej lehote vydaný platobný rozkaz napadol prostredníctvom ním podaného odporu, obsahujúceho vecné námietky (č.l. 31 a nasl. spisu), v ktorom namietal tvrdenie žalobcu, že mu poskytol plnenie vo výške 4.829,89 eur, v ktorej má tiež pôvod uplatnený nárok, tvrdiac, že prijal plnenie len vo výške 3.846,57 eur a to dňa 17.07.2010, čo preukazoval kópiou oznámenia o poukázaní odškodnenia zo dňa 04.06.2012. Nad rámec toho vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku dôvodiac, že premlčanie začalo plynúť okamihom udalosti, ktorou malo dôjsť k obohateniu, čo bolo podľa jeho tvrdení v priebehu roku 2010. Žiadal preto o zrušenie platobného rozkazu a zamietnutie žaloby s tým, že si uplatňoval tiež náhradu trov konania.

12. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 22.02.2017 pod č.k. 7C/240/2016-34 vydaný platobný rozkaz zrušil v celom rozsahu, dôvodiac práve tým, že žalovaný platobný rozkaz napadol odporom s odôvodnením vo veci samej. V odôvodnení zrušujúceho uznesenia súd prvej inštancie aplikuje tiež ust. § 267 ods. 3 CSP, vychádzajúc z ktorého, ak čo len jeden zo žalovaných podá včas odpor s vecným odôvodnením, súd zruší platobný rozkaz v celom rozsahu a nariadi pojednávanie, s odkazom na ktoré ustanovenie v odôvodnení tiež uvádza, že vzhľadom k včasnému podaniu odporu s vecným odôvodnením práve v súlade s týmto citovaným ustanovením (§ 267 ods. 3 CSP) aj pristúpil k zrušeniu vydaného platobného rozkazu.

13. Následne žalobca písomným podaním (vyjadrením k odporu proti platobnému rozkazu), nachádzajúcim sa na č.l. 36 a 37 spisu, spochybňuje obranu žalovaného o premlčaní nároku, tvrdiac, že tento premlčaný nie je a naďalej tvrdí, že tomuto bolo vyplatené celé plnenie v sume 4.842,49 eur, čo v zmysle žalovaným podaného odporu bolo zo strany žalovaného spochybnené.

14. V reakcii na vyjadrenie žalobcu žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu naďalej trvá na dovtedy produkovaných skutočnostiach, namieta premlčanie, tvrdí počiatok jeho plynutia rokom 2010, popiera žalobcom tvrdené prijaté plnenie.

15. Žaloba v následnej písomnej reakcii na vyjadrenie žalovaného zotrváva na svojich pôvodných tvrdeniach tak čo do poskytnutia plnenia v ním tvrdenej výške, ako aj na právnej kvalifikácii podaného nároku, rozporuje tiež žalovaným tvrdený počiatok plynutia premlčacej lehoty, keď podľa jeho názoru táto začala plynúť až v dôsledku nadobudnutia právoplatnosti dňom 30.03.2016 v rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 4C/108/2013 zo dňa 19.01.2016, ktorým dátumom, podľa jeho tvrdenia, odpadol právny dôvod na plnenie, a tak došlo k bezdôvodnému obohateniu.

16. Ako ďalej vyplýva z obsahu spisového materiálu, následne súd prvej inštancie po zverejnení oznámenia na úradnej tabuli súdu a webovej stránke súdu dňa 09.01.2019 o 11:00 hod. v pojednávacej miestnosti č. 200/B Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom verejne vyhlásil rozsudok, ktorým zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi nárokované plnenie, t.j. 1.614,29 eur spolu s úrokom z omeškania, ako aj náhradu trov konania. Z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva, že by sa argumentačne bol vysporiadal so všetkými zásadnými skutočnosťami produkovanými v rámci procesnej obrany žalovaným (prostredníctvom písomných vyjadrení pred vydaním rozhodnutia), keďže niet pochybností o tom, vychádzajúc z ich obsahu, že tieto sú v kolízii s tvrdeniami žalobcu spornými.

17. Žalovaný (odvolateľ) namieta nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, ktorý vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania, a to napriek existencii spornosti skutkových tvrdení sporových strán, obsiahnutých v ich písomných podaniach adresovaných súdu prvej inštancie, s ktorými sa podľa jeho tvrdenia navyše argumentačne v odôvodnení svojho rozhodnutia ani nevysporiadal, ktorý nesprávny procesný postup mal za následok aj nesprávnosť rozhodnutia, ktoré bolo založené na nedostatočne zistenom skutkovom stave, z toho plynúcich nesprávnych skutkových a právnych záverov, posúdiac obsah týchto odvolacích námietok, tieto možno subsumovať pod dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP.

18. Primárne sa odvolací súd zaoberal dôvodnosťou odvolacej námietky spočívajúcej v tom, či rozhodnutím súdu prvej inštancie bez nariadenia pojednávania došlo k naplneniu odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, spočívajúceho v porušení práva na spravodlivý proces.

19. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva, alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Obsahom tohto práva je irelevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Ak je toto konanie v rozpore s procesnými predpismi, porušuje ústavnoprávne princípy (napr. II ÚS 85/06). Nevyhnutnosť nariadenia pojednávania pri rozhodovaní vo veci samej je vyjadrením zásady ústnosti a bezprostrednosti konania.

20. Civilný sporový poriadok upravujúci postup súdu a strán v civilnom sporovom konaní, o ktoré ide tiež jednoznačne v posudzovanej veci, ústavou zaručené právo osobnej prítomnosti na súdnom konaní zabezpečuje tak, že ukladá súdu (pokiaľ zákon nestanovuje inak), aby nariadil na prejednanie veci pojednávanie (§ 177 ods. 1 CSP), na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná, pričom predvolanie musí byť účastníkom doručené tak, aby mali dostatok času na jeho prípravu (§ 178, ods. 1, 2 CSP). Následne je už len na účastníkoch, či svoje právo využijú, alebo nie.

21. Ako už bolo teda vyššie uvedené, zúčastniť sa prejednávania právnej veci pred súdom je neodňateľným právom každého účastníka konania a to v každom štádiu postupného procesu, pokiaľ zákon nestanovuje inak, ak na tomto svojom práve účastník trvá. Zákon v ustanovení § 177 ods. 2 CSP upravuje výnimky z toho práva účastníka.

22. V zmysle § 177 ods. 1 písm. a/ pojednávanie nie je potrebné nariaďovať v prípade, ak sú kumulatívne splnené podmienky spočívajúce v tom, že ide o vec jednoduchého právneho posúdenia, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 2.000,- eur. V konkrétnostiach posudzovanej veci však k naplneniu vyššie uvedeného zákonného predpokladu neprišlo. I keď bolo splnené tzv. procesné kritérium *valoris causae* (hodnoty sporu), a v princípe vychádzajúc z premisy, že každá právna otázka by mala byť pre súd jednoduchá, by bolo možné tiež uvažovať o tom, že ide o vec jednoduchého právneho posúdenia, všetky podmienky uvedené v citovanom ustanovení musia byť splnené kumulatívne, v kolízii s čím je práve existencia sporných skutkových tvrdení strán produkovaných prostredníctvom písomných podaní adresovaných súdu v procese od podania žaloby do rozhodnutia súdu, čo diskvalifikovalo možnosť súdom prvej inštancie zvoleného procesného postupu spočívajúceho v rozhodnutí vo veci bez nariadenia pojednávania, splnenie ktorej zákonom predpísanej podmienky je opodstatnené tým, že absencia sporných tvrdení si nevyžaduje dokazovanie, súd rozhoduje na základe nesporných tvrdení a ide tak len o právne posúdenie sporu, pričom sporné tvrdenia si však jednoznačne vyžadujú dokazovanie. V konkrétnostiach posudzovanej veci zvolený procesný postup nebol správny o to viac, že po podaní odporu žalovaným obsahujúcim vecné odôvodnenie (čo samo osebe znamená produkovanie sporných tvrdení s cieľom diskvalifikovať uplatnený nárok), je následný procesný postup súdu upravený v ust. § 267 ods. 3 CSP, v zmysle ktorého po zrušení platobného rozkazu (k čomu súd prvej inštancie aj pristúpil), bolo možné pristúpiť jedine k následnému nariadeniu pojednávania, ktorým spôsobom však súd prvej inštancie z neopoznateľných dôvodov nepostupoval.

23. Pre vyčerpanie danej problematiky odvolací súd uvádza, že v zmysle výnimky uvedenej v ust. § 177 ods. 1 písm. b/ CSP nie je potrebné nariaďovať pojednávanie v prípade, ak strany s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania súhlasia, o ktorý prípad v posudzovanej veci rovnako nejde, keďže z obsahu podaní strán sporu takýto ich zhodný prejav nevyplýva a výnimka uvedená v ust. § 177 ods. 1 písm. c/ CSP dopadá predovšetkým na rozhodnutia netýkajúce sa veci samej, či rozhodnutia svojou povahou to umožňujúce (príkladmo platobný rozkaz).

24. S poukazom na to, že procesný postup súdu prvej inštancie, výsledkom ktorého bolo rozhodnutie vo veci bez nariadenia pojednávania napriek tomu, že neboli pre takýto postup splnené zákonné predpoklady, nemohol bez ďalšieho indikovať k odlišnému, ako zrušujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu, pre naplnenie odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP a vráteniu veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP), pričom s poukazom na dôvody zrušujúceho rozhodnutia sa odvolací súd vecnou stránkou podaného odvolania nezaoberal.

25. Úlohou súdu prvej inštancie po vrátení veci, bude odstrániť nedostatky súdneho konania tak, ako ich odvolací súd zistil a uviedol v tomto zrušujúcom uznesení, v konaní bude postupovať v súlade s procesnými predpismi upravujúcimi postup súdu prvej inštancie, svojim procesným postupom poskytne účastníkom konania možnosť realizovať procesné práva zaručené Ústavou Slovenskej republiky, CSP, bude sa zaoberať všetkými argumentmi a dôkaznými návrhmi účastníkov konania (uvedenými tiež v odvolaní), vykonané dôkazy starostlivo vyhodnotí v zmysle zásad uvedených v ust. § 191 CSP a vo veci opätovne rozhodne. Svoje rozhodnutie je súd prvej inštancie povinný odôvodniť v súlade so zásadami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP.

26. Súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu podľa § 391 ods. 2 CSP.

27. Podľa § 396 ods. 3 CSP rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí aj o náhrade trov odvolacieho konania.

28. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).